

Een gedichten en sprookjes schrijvende registeraccountant – in gesprek met auteur Michèl Admiraal

Hij schrijft sprookjes voor volwassenen, hij schrijft gedichten én hij is registeraccountant. Oké, ik ben geïntrigeerd. Wat een fascinerende combinatie. Wie is deze man? Wat heeft hem er toe gezet om te gaan schrijven en hoe verhoudt zich zijn keuze voor deze genres tot zijn beroep? Ik wil hem bevragen; ik wil het weten.

Tot mijn plezier stemt Michèl Admiraal in met een gesprek en wij spreken af in Alkmaar, bij het befaamde restaurant Koekenbier om precies te zijn. Ik ben iets te vroeg en kies een tafeltje in de hoek waar ik hem direct zie binnenkomen. Niet veel later stapt Michèl het restaurant in en mijn indruk van een schuchtere man die zichzelf wat lastig een houding aanmeet, wordt bevestigd.

Zijn boeken heb ik vanzelfsprekend al gelezen. De sprookjesboeken ‘De ontmoeting’ en de ‘Eerste kus’ zijn zó bijzonder. Wanneer je een moeilijke periode uit je leven in de vorm giet van een modern sprookje, dan maak je zonder meer een aparte keuze. De gedichtenbundel ‘JII’ is simpel weg prachtig. Teer, breekbaar en vol emotie!

Nadat we onze koffie en thee hebben gekregen, vraag ik Michèl hoe hij, in combinatie met zijn veeleisende baan als accountant en zijn gezinsleven, tijd en ruimte creëert voor het schrijven.

Michèl antwoordt openhartig: *“Ik heb eigenlijk altijd wel geschreven, maar na het overlijden van mijn eerste vrouw (2009), had ik daar helemaal geen ruimte meer voor. Ik werd volledig in beslag genomen door mijn werk, de opvoeding van de kinderen en het draaiende houden van het huishouden. Feitelijk is het zo dat ik pas drie jaar later, toen ik mijn huidige vrouw leerde kennen, ben gaan nadenken over hoe het anders zou moeten. Ik ben toen een dag minder gaan werken. Dat had als neveneffect dat ik mijn creativiteit verder kon ontwikkelen. In 2016 heb ik de eerste versie van ‘De ontmoeting’ geschreven. In ‘De ontmoeting’ deel ik mijn eigen ervaringen en vertel ik over hoe ik Hilda (mijn huidige vrouw) heb ontmoet. In datzelfde jaar trouwde ik met Hilda en ik gaf haar het boek als huwelijksgeschenk. We hebben er bovendien voor gekozen om ‘De ontmoeting’ aan onze gasten te schenken.”*

Wanneer ik Michel vraag naar zijn gezinssituatie en de relatie tussen zijn kinderen en zijn nieuwe partner, vertelt hij dat Hilda en hij –ondanks dat zij inmiddels getrouwd zijn- nog niet samenwonen en hij derhalve alleen met zijn zoon zijn huis deelt. Zijn dochter is inmiddels het huis uit en dat is voor allebei beter, aldus Michel. *“Ik heb een wat complexe relatie met haar sinds haar moeder is overleden, meer fysieke afstand zorgt voor betere harmonie in onze verstandhouding.”* Michels zoon studeert, na een lange weg, Engels en het lijkt alsof alles weer wat normaliseert; dat er eindelijk ‘rust’ komt.

Michèl: *“Nu ik meer aan mijzelf toekom, heb ik ook meer tijd en ruimte om te schrijven. 2017 was een druk jaar. Ik heb ‘De eerste kus’ geschreven, ‘De ontmoeting’ herschreven en ook nog de dichtbundel*

'JII' uitgebracht. Veel werk, maar fijn om te doen. Het is bovendien voor mij een manier om het verleden te verwerken. "

Mijn volgende vraag is onvermijdelijk. Ik vraag Michél of hij mij en de lezers van dit interview zijn opmerkelijke keuze wil toelichten voor de sprookjesvorm van 'De ontmoeting' en 'De eerste kus'.

Michél antwoordt: *"Er zijn verschillende redenen waarom ik voor deze vorm heb gekozen. Een daarvan –wellicht wel de belangrijkste– is dat het de mogelijkheid biedt om de realiteit in een ander perspectief te zetten. Ik kon in deze vorm mijn fantasie de vrije loop laten en een richting kiezen die mij het beste paste. Ik had als het ware controle over mijn eigen wereld, wat in de realiteit meestal niet het geval is. Bovendien bood het mij de kans om moeilijke onderwerpen in het verhaal op te nemen op een manier die bij een normaal verhaal lastig is. Denk daarbij aan mijn rouwverwerking, eenzaamheid of ruzie met de kinderen. Het is minder confronterend wanneer het zich in een andere wereld afspeelt. Ik kon dubbele bodems inbouwen en de lezer laten speuren naar de werkelijkheid. Zo wordt het verhaal beter te verdragen en straalt het niet uitsluitend somberheid uit."*

De dichtbundel 'JII' is van een geheel andere orde. Waar kwam de inspiratie voor deze gedichten vandaan, vraag ik Michél. Ik krijg een heerlijk, romantisch antwoord: *"Toen ik Hilda leerde kennen ben ik haar dichtregels gaan sms-en. Voor mij waren het puur uitingen van mijn gevoel. Ik was (en ben!) verliefd. De gedichten komen recht uit mijn hart, als uiting van mijn diepste gevoel."*

Michél is zijn eigen uitgever (www.koningsboekery.nl). Ik vraag hem naar de reden. Michél vertelt dat zijn broer en hij, gedurende lange tijd, het accountantskantoor van hun vader hebben gerund en uitgebouwd. *"Zelfstandigheid en ondernemerschap raak je nooit meer kwijt, daar ben je mee opgevoed. Toen ik mijn eerste boek schreef, heb ik mij georiënteerd binnen de uitgeverwereld en heb er toen voor gekozen om het zelf te doen. Enerzijds omdat er zo'n enorm boekenaanbod is en anderzijds omdat ik mijn boek op mijn eigen manier wilde vormgeven. Daarbij had ik wel voordeel van mijn vakkennis. Ik weet hoe je een onderneming moet opzetten en inrichten. Wel ben ik er inmiddels achter dat succes niet wordt bepaald door de kwaliteit of de vormgeving van je boek, maar door publiciteit. Dat weten uitgeverij ook en daarom spelen ze vaak op safe: liever een slecht boek van een BN-er dan een goed boek van een onbekende. Publiciteit kost geld en geld is kostbaar. Ik sluit niet uit dat ik ook werken van anderen ga uitgeven, maar dan wil ik eerst mijn eigen netwerk uitgebouwd hebben. Als ik zelf geen publiciteit of succes kan bereiken, kan ik dat een ander ook niet garanderen."*

Tenslotte ben ik benieuwd hoe Michél omgaat met kritiek op zijn werk. Of dat nou van bekenden of van onbekenden is. Het antwoord op deze vraag, verbaast mij weer helemaal niet...

Michél: *"Ik neem kritiek altijd heel serieus, misschien soms wel eens te serieus. Ik ben soms erg kritisch naar mijzelf, meer dan nodig volgens mijn vrouw. Die laat ik mijn manuscripten als eerste lezen. Anderzijds ben ik ook een perfectionist: het moet gewoon goed. Dat is ook een belangrijke reden om een freelance eindredacteur in te schakelen. Hoewel ik voor mijn werk veel eindredactiewerk doe, laat ik er graag een professional naar kijken. Zijn aanwijzingen neem ik zeer serieus en vaak leidt dat tot het herschrijven van een passage. Sterker nog: mede door wat ik van derden over 'De ontmoeting' hoorde heb ik het boek helemaal herschreven. Het was gewoon nog niet goed genoeg, het kon meer diepgang hebben. Zoals het resultaat er nu ligt is het helemaal goed. Als je dan een positieve recensie krijgt is dat toch weer een stukje erkenning."*

Dat was mijn laatste vraag en tjonge, wat een verrassend openhartig interview was dit. Ik bedank Michél heel hartelijk voor zijn heerlijke, eerlijke antwoorden!

Hanneke Tinor-Centi 13 oktober 2017